

Finansutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till komplettering av regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd)

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd): Ärendet har remitterats till finansutskottet för betänkande.

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till komplettering av regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd) (RP 6/2026 rd): Ärendet har remitterats till finansutskottet för betänkande.

Beredning i delegation

Ärendet har beretts i finansutskottets skattedelegation.

Sakkunniga

Skattedelegationen har hört

- specialsakkunnig Laura Burmester, finansministeriet
- konsultativ tjänsteman Jaana Mikkola, finansministeriet
- specialsakkunnig Tarja Koikkalainen, Skatteförvaltningen
- skatteexpert Saara Hietanen, Finnwatch rf
- ledande skatteexpert Tomi Viitala, Centralhandelskammaren
- advokat Heikki Wahlroos, Finlands Advokater
- expert Johanna Männistö, Suomen Veroasiantuntijat ry
- juris doktor, docent Marianne Malmgrén
- professor Pekka Nykänen.

Skriftligt yttrande har lämnats av

- Statens ekonomiska forskningscentral
- Finlands näringsliv rf
- Suomen Veroasiantuntijat ry

Betänkande FiUB 3/2026 rd

- Företagarna i Finland rf.

Inget yttrande av

- Finanssiala ry.

PROPOSITIONEN

RP 196/2025 rd

Regeringen föreslår att lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023) ändras så att i den beaktas de tillämpningsanvisningar om minimiskatt som utarbetades 2024 och 2025 inom ramen för OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk (Inclusive Framework). Propositionen syftar dessutom till att möjliggöra Skatteförvaltningens förfarande för förhandsavgörande i vissa situationer inom lagens tillämpningsområde samt att foga en allmän bestämmelse om kringgående av skatt i fråga om minimiskatten till den nationella lagstiftningen.

Lagen om minimiskatt grundar sig på rådets direktiv (EU) 2022/2523 om säkerställande av en global minimiskattenivå för multinationella koncerner och storskaliga nationella koncerner i unionen. Direktivet baserar sig på arbetet med minimibeskattning inom ramen för det inkluderande ramverket (pelare 2), och för att uppnå syftet med direktivet förutsätts det att det nationella genomförandet överensstämmer med de tolkningar som tagits fram inom det inkluderande ramverket. Tolkningarna behöver iakttagas i nationell beskattningspraxis också för att de finska minimiskattereglerna ska behandlas internationellt som så kallade kvalificerade regler.

För att uppnå direktivets syfte och säkerställa att lagen om minimiskatt för stora koncerner betraktas som sådana kvalificerade regler som avses i GloBE-modellreglerna föreslås det att det i vår nationella lag föreskrivs om de avsnitt som är att betrakta som nya skatteregler i de tillämpningsvägledningar som utarbetades 2024 och 2025 inom ramen för OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk samt att särskilt tvetydiga bestämmelser förtydligas. Enligt förslaget föreskrivs det inte i lagen om andra förtydliganden av tolkningarna i dessa vägledningar, eftersom det i detta fall är möjligt att säkerställa att tolkningarna är enhetliga också på annat sätt. I propositionen föreslås inga ändringar av förfarandepriinciperna i den gällande lagen. Kretsen av skattskyldiga, skattesatsen och skattereglerna förblir i huvudsak oförändrade.

De föreslagna ändringarna ingår i 1—6 och 8—10 kap. I lagen görs också vissa huvudsakligen tekniska korrigeringar och preciseringar.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt och senast den 31 mars 2026. Enligt förslaget tillämpas lagen första gången på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2024, med undantag för den nya bestämmelsen om kringgående av skatt i 8 kap., som enligt förslaget tillämpas på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2027 eller senare.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

RP 6/2026 rd

Regeringen föreslår att regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd) kompletteras så att bestämmelser om en safe harbour-regel om parallellsystem, en safe harbour-regel om den yttersta moderenheten och en safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament fogas till lagen om minimiskatt för stora koncerner. Därtill föreslås det att tillämpningstiden för safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen förlängs med ett år.

Förslagen grundar sig på artikel 32 i minimiskattedirektivet, som gäller safe harbour-regler, och på det så kallade parallellmodellpaket som OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk (Inclusive Framework) publicerade i januari 2026.

Safe harbour-reglerna som ingår i parallellmodellpaketet bedöms ha betydande konsekvenser för det globala minimiskattesystemets funktion. För Finlands del bedöms konsekvenserna dock närmast vara indirekta och beloppet av den tilläggsskatt som tas ut i Finland beräknas inte minska avsevärt.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt och senast den 31 mars 2026. Lagen ska tillämpas första gången på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026 eller därefter.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Bakgrund

Syftet med propositionen är att ändra lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023), nedan minimiskattelagen, så att de nya skattereglerna enligt de GloBE-tillämpningsvägledningar som publicerades 2024 och 2025 tas in i lagen. Samtidigt tas det in anvisningar om safe harbour-bestämmelser i lagen. I propositionen föreslås det också att vissa tolkningsbara formuleringar preciseras och att vissa tekniska justeringar görs.

Dessutom föreslås att det ska bli möjligt att ansöka om förhandsavgörande i vissa situationer där minimiskattelagen tillämpas samt att det införs en allmän bestämmelse om kringgående av skatt i fråga om minimiskatten. Till denna del baserar sig förslagen på nationell prövning.

Efter det att propositionen lämnades till riksdagen har OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk publicerat ett så kallat parallellmodellpaket (Side-by-Side Package) den 5 januari 2026. I paketet föreslås det att safe harbour-regeln om parallellsystem, safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten och safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament fogas till minimiskattelagen genom en kompletterande proposition. Dessutom föreslås det att tillämpningstiden för safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen förlängs.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Allmänt

Minimiskattelagen trädde i kraft den 1 januari 2023 och genom den har rådets minimiskattedirektiv genomförts. Bakgrunden till direktivet är OECD:s projekt för att reformera den internationella inkomstbeskattningen och genom direktivet genomförs reglerna om global minimiskatt inom EU.

Utskottet har i sitt betänkande om proposition RP 77/2023 rd (FiUB 13/2023 rd) välkomnat att man globalt har kommit överens om regler genom vilka man kan minska urholkningen av skattebasen och skattekonkurrensen. Utskottet ansåg att den största nyttan av regleringen för en stat som Finland indirekt kommer från att den globala skadliga skattekonkurrensen sannolikt minskar. Det var fråga om att snabbt sätta i kraft komplicerade och krävande skatteregler.

Minimiskattedirektivet antogs den 14 december 2024 och har inte ändrats sedan dess. I direktivets ingress betonas dock OECD-materialets betydelse för tolkningen av direktivet. När det gäller safe harbour-reglerna hänvisar direktivet dessutom direkt till internationellt godkända regler. Enligt propositionen är det nationella införandet av sådana regler således en del av genomförandet av direktivet.

Minimiskattelagen har ändrats redan en gång 2024 (lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner 917/2024), varvid GloBE-tillämpningsvägledningen från 2023 har beaktats till den del den inte kunde beaktas vid det ursprungliga genomförandet av minimiskattedirektivet. Därefter har ytterligare GloBE-tillämpningsvägledningar publicerats i juni 2024 och januari 2025. De ändringar som nu föreslås handlar således till denna del i stor utsträckning om samma typ av reglering som beaktar tillämpningsvägledningarna och safe harbour-reglerna i minimiskattelagen.

I propositionen bedöms att den gällande minimiskattelagen inte ger sådana enhetliga resultat som avses i det internationella minimiskatteprojektet utan tillämpning av de vägledningar som publicerades 2024 och 2025. I propositionen bedöms det att det nationella genomförandet av direktivet förutsätter att senare GloBE-tillämpningsvägledningar och safe harbour-regler genomförs nationellt också till den del genomförandet förutsätter lagändringar. Utan ändringar kan den finländska minimiskattelagen enligt propositionen inte heller betraktas som sådana kvalificerade regler som avses i GloBE-modellreglerna, vilket har en betydande negativ inverkan på de koncernheter som är belägna här.

I fråga om det så kallade parallellmodellpaketet konstateras det i den kompletterande propositionen att safe harbour-reglerna är sådana safe harbour-regler som avses i artikel 32 i minimiskattedirektivet, vilket innebär att det inte finns något nationellt handlingsutrymme för att genomföra bestämmelserna. I den kompletterande propositionen lyfts fram kommissionens meddelande den 12 januari 2026, där kommissionen erkänner det avtal om safe harbour-regler som godkändes den 5 januari 2026 inom ramen för OECD:s inkluderande ramverk och bekräftar att avtalet tillämpas i samband med minimiskattedirektivet.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Sammantaget anser utskottet att de föreslagna ändringarna behövs och är ändamålsenliga. Utskottet konstaterar också att minimiskattelagen handlar om ett exceptionellt lagstiftningsprojekt och om att genomföra komplicerad och krävande skattelagstiftning.

Förhandsavgörande

Utskottet anser det vara utmärkt att minimiskattelagen kompletteras med en möjlighet att ansöka om förhandsavgörande. Också vid utskottets sakkunnigutfrågning ansågs det vara bra att föreskriva om förhandsavgörande, trots att det riktades kritik bland annat mot det att förhandsavgörande inte kan sökas hos centralskattenämnden och det att den skattskyldige har ålagts en omfattande utredningsskyldighet.

I propositionen motiveras den avgränsning som innebär att endast Skatteförvaltningen kan meddela förhandsavgörande med att ansökningarna vanligen gäller sådana frågor som hänför sig till en enskild koncerns bokföring som inte har något prejudikatvärde. Dessutom återspeglas avgörandepaxis till exempel i de anvisningar som Skatteförvaltningen publicerar, vilket innebär att också andra skattskyldiga blir medvetna om Skatteförvaltningens tolkningspaxis. Enligt uppgift är sakkunskapen om minimiskatten koncentrerad till Skatteförvaltningen, varvid Skatteförvaltningen har bättre möjligheter än centralskattenämnden att jämma ut behandlingen av ansökningar mellan sina anställda. Med beaktande av det som sägs ovan anser utskottet att den avgränsning som föreslås i propositionen är motiverad, det vill säga att förhandsavgörande endast kan sökas hos Skatteförvaltningen.

Enligt uppgift påminner den utredningsskyldighet som föreslås bli inskriven i minimiskattelagen väsentligt om vad som redan nu frivilligt tas in i många ansökningar om förhandsavgörande som gäller inkomstskatt. I minimiskattelagen är det ofta fråga om tolkning av den skattskyldiges egna bokföringslösningar, eventuellt på koncernnivå. Jämfört med inkomstbeskattningen är den som avgör ärendet därför särskilt beroende av de uppgifter som sökanden lämnar. Utskottet konstaterar vidare att det också ligger i sökandens intresse att lämna en tillräcklig utredning redan i samband med ansökan eftersom det påskyndar processen genom att behovet av att begära ytterligare information blir mindre.

Bestämmelsen om kringgående av skatt

Regeringen föreslår att en bestämmelse om kringgående av skatt fogas till minimiskattelagen. En del sakkunniga har ansett den föreslagna bestämmelsen om kringgående av skatt motiverad, även om den också har kritiserats bland annat för att vara för omfattande och för att vara problematisk när det gäller den skattskyldiges utredningsskyldighet. Det har också påpekats att det eventuellt är problematiskt att minimiskattedirektivet inte innehåller någon bestämmelse om kringgående av skatt. Å andra sidan har den nationella regleringen ansetts vara viktig också för att bekämpningen av åtgärder som strider mot direktiven inte ska vara beroende av de allmänna europeiska rättsliga principerna och för att kravet i 81 § i grundlagen på att bestämmelser om skatt ska utfärdas genom lag ska uppfyllas.

Enligt propositionen är syftet med den föreslagna bestämmelsen om kringgående av skatt att allmänt trygga genomförandet av minimibeskattningen och skattebasen för minimibeskattningen.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Dessutom strävar man med bestämmelsen om kringgående av skatt i mån av möjlighet efter att svara på den reglering som i fortsättningen kommer från OECD och Inclusive Framework och som är av samma typ som bestämmelsen om kringgående av skatt. I Finland är skattelagarna i allmänhet förknippade med en allmän klausul om kringgående av skatt. En sådan klausul har saknats i minimiskattelagen, eftersom lagen inte tidigare har innehållit någon möjlighet att ansöka om förhandsavgörande. Då bedömdes det att bestämmelsen om kringgående av skatt i sig skulle vara en obalanserad lösning. I propositionen påpekas det vidare att det med tanke på rättssäkerheten och tydligheten i lagstiftningen är mer motiverat att det i minimiskattelagstiftningen ingår en separat bestämmelse om kringgående av skatt än att ärendet enbart stöder sig på EU-domstolens allmänna rättsprinciper. Med beaktande av det som sägs ovan och det faktum att det i lagen föreslås bestämmelser om möjligheten att ansöka om förhandsavgörande anser utskottet det motiverat att ta in en bestämmelse om kringgående av skatt i minimiskattelagen.

Tillämpningstidpunkt

Sakkunniga har uttryckt oro i anslutning till beskattningens förutsägbarhet och påpekat att lagen ändras fortlöpande. Det har också ansetts problematiskt att arbetet inom OECD framhåvs i lagstiftningsprocessen och att lagstiftningen är rätt svårbegriplig. Sakkunniga har också fäst uppmärksamhet vid den föreslagna retroaktiva tillämpningen och bland annat föreslagit att ändringarna ska tillämpas retroaktivt frivilligt.

De lagändringar som föreslås i proposition RP 196/2025 rd ska första gången tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2024, med undantag av den föreslagna nya bestämmelsen om kringgående av skatt, som ska tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2027 och därefter. Lagen ska således tillämpas räkenskapsperioder som redan löpt ut. Deklarationer om tilläggsskatt ska lämnas första gången före utgången av juni 2026. Lagen skapar således inget behov av att ändra deklarerationer eller redan fattade beskattningsbeslut.

Utskottet har redan i samband med den föregående ändringen av minimiskattelagen bedömt den föreslagna tidpunkten för tillämpningen (FiUB 19/2024 rd). Utskottet påpekade då bland annat att minimiskattelagen är ett exceptionellt lagstiftningsprojekt och att det har varit fråga om att sätta i kraft komplicerade och krävande skatteregler i enlighet med direktivets snabba tidtabell. Bakgrunden till detta är det internationella projektet för att reformera företagsbeskattningen, varvid det är viktigt att staterna tillämpar bestämmelserna på ett enhetligt sätt. Bestämmelserna om minimiskatt gäller också endast stora koncerner med en omsättning på 750 miljoner euro som har förmåga att följa den internationella utvecklingen för minimiskattereglerna. Utskottet har då särskilt beaktat att det är fråga om en exceptionell genomförandefas av engångsnatur när det gäller den internationella skattelagstiftningen, och ansett att den föreslagna ikraftträdandebestämmelsen är motiverad i detta läge. Utskottet konstaterar att dessa omständigheter i hög grad talar för det föreslagna ikraftträdandet i den aktuella propositionen.

Såsom tidigare betonar utskottet dock allmänt taget i fråga om skattelagstiftningens retroaktiva karaktär att det är fråga om en principiell fråga som man bör ställa sig mycket restriktiv till.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Safe harbour-regler om parallellsystem och substansbaserade skatteincitament

I den kompletterande propositionen föreslås det att minimiskattelagen kompletteras med bestämmelser om bland annat en safe harbour-regel om parallellsystem. Om safe harbour-regeln om parallellsystem tillämpas på koncernenheter inom en jurisdiktion är det inte möjligt att tillämpa regeln om inkomstinkludering eller regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning. Jurisdiktioner som uppfyller villkoren listas på OECD:s webbplats i ett centraliserat system och vid tidpunkten för beredningen av propositionen finns Amerikas Förenta stater på ovan nämnda lista. Det kvalificerade parallellsystem som avses i förslaget måste uppfylla vissa villkor i fråga om inhemska och utländska skattesystem, men systemet måste inte helt överensstämma med minimiskatten enligt common approach.

Enligt den kompletterande propositionen bedöms de safe harbour-regler som ingår i parallellmodellpaketet ha betydande konsekvenser för det globala minimiskattesystemets funktion. Eftersom Finland har en nationell tilläggsskatt inverkar tillämpningen av parallellmodellen enligt propositionen således i allmänhet inte direkt på beskattningen av intäkterna hos enheter belägna i Finland, utan konsekvenserna kan närmast vara indirekta.

Safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament gör det lättare att uppnå en effektiv skattenivå på 15 procent trots vissa skatteincitament. I den kompletterande propositionen framförs det att safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament bedöms vara den av de föreslagna safe harbour-reglerna som har den mest betydande inverkan globalt på koncernernas totala skattesatser, även om exakta kalkyler inte har kunnat göras på OECD-nivå.

Enligt propositionen har det i beredningen bedömts att de nya bestämmelserna kan vara tillämpliga exempelvis på skattetillgodohavandena för stora investeringar i ren omställning och det så kallade kombinerade FoU-avdraget som avses i lagen om tilläggsavdrag baserade på utgifter för forsknings- och utvecklingsverksamhet i beskattningen (1298/2022). I den kompletterande propositionen anses det dock sannolikt att den nya safe harbour-regeln inte avsevärt minskar inflödet av nationell tilläggsskatt i Finland jämfört med inflödet i det fall att det inte fanns någon safe harbour-regel.

Vidare påpekas det i propositionen att de föreslagna ändringarna till alla delar handlar om frivilliga val för den skattskyldige, eftersom det är fråga om safe harbour-regler som ska tillämpas endast om koncernen väljer dem. Det föreslås att lagförslagen i den kompletterande propositionen ska träda i kraft så snart som möjligt och senast den 31 mars 2026 samt att ändringarna ska tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 och därefter.

Det är fråga om safe harbour-regler som avses i artikel 32 i minimiskattedirektivet, varför det enligt den kompletterande propositionen inte finns något nationellt handlingsutrymme för genomförandet av bestämmelserna. Utskottet har därför inget att anmärka på dem. Utskottet hänvisar dock till inledningen till det paket som Inclusive Framework publicerade den 5 januari 2026, enligt vilket parallellmodellpaketet och minimiskatten i allmänhet kommer att bedömas i en senare process (s.k. stocktake) som bör slutföras 2029. Utskottet anser det vara viktigt att en sådan bedömning görs och att också riksdagen hålls informerad om resultaten av bedömningen.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Avslutningsvis

På grund av sammanslagningen av de lagändringar som föreslås i propositionen och de lagändringar som föreslås i den kompletterande propositionen är det nödvändigt att samordna ikraftträdandebestämmelserna i lagförslagen. Utskottet föreslår en ändring i ikraftträdandebestämmelsen som efter ändringen får följande lydelse:

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2024 och därefter, med undantag för 8 kap. 31 §, som tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2027 och därefter, och 9 kap. 12—15 §, som tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 och därefter.

Bestämmelserna i 10 kap. 6 § 4 mom. och 5 mom. 3 punkten tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 eller därefter. Före ikraftträdandet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

Dessutom föreslår utskottet en teknisk korrigerings i 9 kap. 1 § 1 mom. i form av en hänvisning till 10 kap. 5 §. I lagförslaget hänvisas det felaktigt endast till 5 §. I lagen har 9 kap. 5 § upphävts genom lag 19.12.2024/917, och då har den aktuella safe harbour-regeln överförs från 9 kap. till 10 kap.

Utskottet tillstyrker lagförslagen med beaktande av de ovan nämnda ändringsförslagen som gäller ikraftträdandebestämmelsen och 9 kap. 1 § 1 mom.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Finansutskottets förslag till beslut:

Riksdagen godkänner lagförslaget i propositionerna RP 196/2025 rd och RP 6/2026 rd sammanfört och med ändringar.

Utskottets ändringsförslag

Lag

om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023) rubriken för 2 kap. 15 §, rubriken för 2 kap. 17 §, 4 kap. 9 § 2 mom. 1 punkten, rubriken för 4 kap. 18 §, 4 kap. 18 § 2 mom.,

Betänkande FiUB 3/2026 rd

8 kap. 11 § 1 mom., 8 kap. 12 §, 9 kap. 1 § 1, 6 och 8 mom., 9 kap. 3 § och 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten,

av dem 9 kap. 3 §, 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten sådana de lyder i lag 917/2024, samt

fogas till 1 kap. 47 § ett nytt 2 mom., till 2 kap. 15 § nya 3–5 mom., till 2 kap. 17 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 917/2024, ett nytt 5 mom., till 3 kap. 10 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. en ny 13 a §, till 4 kap. 9 § ett nytt 4 mom., till 4 kap. 11 § nya 2 och 3 mom., till 4 kap. 13 §, sådan den lyder i lag 917/2024, nya 2–4 mom., till 4 kap. nya 13 a–c §, till 4 kap. 17 § ett nytt 2 mom., till 4 kap. nya 19 a och 19 b §, till 6 kap. nya 7 a och 11 a §, till 8 kap. nya 31–33 §, till 9 kap. nya 1 a och 1 b §, till 9 kap. 2 § ett nytt 10 mom. och till 9 kap. nya 12–15 § som följer:

1 kap.

Tillämpningsområde och tillämpliga definitioner

47 §

Hybridenheter

Som en hybridenhet behandlas också en enhet som har sin hemvist i en jurisdiktion som inte har inkomstskatt, om den i beskattningen i den jurisdiktion där dess direkta eller indirekta ägare har sin hemvist behandlas som en genomflödesenhet och den i beskattningen inte behandlas som en skattetransparent enhet vid tillämpningen av 49 §.

2 kap.

Skyldighet att betala tilläggsskatt

Nationell tilläggsskatt i Finland

15 §

Undantag som gäller investeringsenheter och värdepapperiseringsenheter

Det som föreskrivs i 1–2 mom. tillämpas också på värdepapperiseringsenheter.

Med värdepapperiseringsenhet avses en enhet som deltar i en värdepapperiseringstransaktion och som

- 1) bedriver endast verksamhet som hänför sig till värdepapperiseringstransaktioner,
- 2) för sina borgenärer eller för en annan värdepapperiseringsenhets borgenärer ställer en säkerhet som grundar sig på enhetens tillgångar, och

Betänkande FiUB 3/2026 rd

3) årligen eller oftare betalar hela inkomstflödet från sina tillgångar till sina borgenärer eller till en annan värdepapperiseringsenhets borgenärer, med undantag för de tillgångar som enligt avtal eller prospekt som reglerar värdepapperiseringstransaktionen ska reserveras för vinstutdelning till dem som gjort en investering i eget kapital samt de tillgångar som i framtiden behövs för att uppfylla villkoren för värdepapperiseringstransaktionen eller för att bevara eller förbättra enhetens kreditvärdighet.

En enhet behandlas som en värdepapperiseringsenhet endast om den avkastning av investeringar i eget kapital som avses i 4 mom. 3 punkten är obetydliga i förhållande till enhetens intäkter.

17 §

Undantag som gäller skatter för hybridenheter och omvända hybridenheter

Med avvikelse från 2 mom. beaktas vid beräkningen av den nationella tilläggsskatten för hybridenheter och omvända hybridenheter den skatt som ingår i en ingående ägarens räkenskaper, om skatten

- 1) vid tillämpning av 4 kap. 18 § hör till hybridenheten eller den omvända hybridenheten,
- 2) har tagits ut i Finland och
- 3) har tagits ut på hybridenhetens eller den omvända hybridenhetens inkomst.

3 kap.

Beräkning av den justerade vinsten eller förlusten

Justeringar för att fastställa den justerade vinsten eller förlusten

5 §

Justering av transaktioner mellan koncernenheter

Denna paragraf tillämpas endast på transaktioner som har gjorts under eller efter det övergångsår som avses i 9 kap. 1 §.

10 §

Val som gäller koncernskattesystem inom en jurisdiktion

Med koncernskattegrupp avses i Finland koncernenheter som har fått eller gett i 3 § i lagen om koncernbidrag vid beskattningen (825/1986) avsett koncernbidrag.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

13 a §

Inverkan av nedskrivningar av redovisade värden i vissa situationer

Om det vid beräkningen av den justerade vinsten eller förlusten på grund av bestämmelser eller val enligt detta kapitel eller på grund av situationer som avses i 13 § har använts värden som avviker från de redovisade värdena enligt den redovisningsstandard som används vid beräkningen av koncernenhetens justerade vinst eller förlust, och om de redovisade värdena har skrivits ned så att deras värde understiger de värden som använts vid beräkningen av den justerade vinsten eller förlusten, ska koncernenheten justera dessa senare värden så att de motsvarar de nedskrivna redovisade värdena.

4 kap.

Medräknade och justerade skatter

Behandling av tidsmässiga skillnader

9 §

Poster som inte ingår i beloppet av uppskjutna skatter

Med avvikelse från 1 mom. 5 punkten ska i det totala uppskjutna skattejusteringsbeloppet i fråga om en koncernenhet som äger ett bassamfund och som för räkenskapsperioden har en förlust som är avdragsgill i beskattningen i den jurisdiktion där enheten är belägen beaktas en redovisad uppskjuten skattefordran avseende avdragsgill skatt för den ingående ägarenheten som uppkommit av skatt som betalats någon annanstans på bassamfundsinkomsten, om följande villkor uppfylls:

1) ingående ägarenhetens nationella förluster avräknas mot utlandsinkomst före eventuell avräkning av utländsk skatt,

Det förfarande som beskrivs i 2 och 3 mom. tillämpas också på fasta driftställen, hybridenheter och omvända hybridenheter.

11 §

Ej begärt upplupet belopp

Valet görs för enskilda uppskjutna skatteskulder, huvudbokskonton som redovisas eller grupperingar av uppskjutna skatteskulder enligt den nivå på vilken skatteskulden redovisas vid tillämpningen av 13 §. Valet kan inte gälla en del av ett huvudbokskonto eller av en gruppering. I fråga om huvudbokskonton och grupperingar kan valet enligt 1 mom. göras oberoende av om skatteskulden antas bli betald inom den tid som avses i 13 §.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Om koncernenheten börjar tillämpa redovisning enligt 13–13 c § på huvudbokskontot eller grupperingen av uppskjutna skatteskulder efter att ett val som avses i denna paragraf tidigare har tillämpats på kontot eller grupperingen, beaktas betalning av den uppskjutna skatteskuld som ej begärts under tiden för valet inte vid beräkningen av de medräknade och justerade skatterna.

13 §

Justering av uppskjuten skatteskuld

— — — — —
Vid beräkningen av beloppet av den justering som avses i 1 mom. kan uppskjutna skatteskulder behandlas enligt huvudbokskonto eller gruppering (*gruppering av uppskjutna skatteskulder*). Koncernen ska då gruppera de uppskjutna skatteskulderna i enlighet med 3 och 4 mom. samt med iakttagande av 13 a § och redovisa dem med iakttagande av de principer som beskrivs i 13 b och 13 c §.

Vid redovisning av uppskjutna skatteskulder enligt huvudbokskonto eller gruppering ska koncernen identifiera grupperingarna enligt om de uppskjutna skatteskulderna omfattas av justeringsskyldigheten enligt denna paragraf eller om 14 § eller 11 § tillämpas på dem. Därtill ska koncernen kunna visa när den upplupna skatteskulden har återförts.

Den gruppering av uppskjutna skatteskulder som redovisas kan innefatta uppskjutna skatteskulder som hänför sig till ett eller flera huvudbokskonton, och uppskjutna skatteskulder på samma huvudbokskonto kan höra till en eller flera kategorier.

13 a §

Preciserande bestämmelser om redovisning av uppskjutna skatteskulder

På bildandet av grupperingar av uppskjutna skatteskulder tillämpas begränsningarna i 2–6 mom.

Huvudbokskonton som innehåller uppskjutna skatteskulder enligt 1–3 punkten får inte ingå i en gruppering av uppskjutna skatteskulder utan kan redovisas högst på huvudbokskontots nivå

1) uppskjutna skatteskulder som hänför sig till icke-avskrivningsbara immateriella tillgångar, inklusive goodwill,

2) uppskjutna skatteskulder som hänför sig till avskrivningsbara immateriella tillgångar vars ekonomiska nyttjandeperiod överstiger fem år, samt

3) uppskjutna skatteskulder som hänför sig till skulder och fordringar i fråga om parter i ekonomisk intressegemenskap.

Om de tillgångar som har bokförts på huvudbokskontot, bedömda på huvudbokskontonivå, kan ge upphov till en uppskjuten skattefordran, får huvudbokskontot inte ingå i en gruppering av uppskjutna skatteskulder, utan helheten ska redovisas enligt skatteskuld eller på huvudbokskontonivå.

Om en helhet av tillgångar och skulder som bokförts på huvudbokskontot som helhet betraktad kan ge upphov till både en uppskjuten skatteskuld och en uppskjuten skattefordran för huvudbokskontot, får huvudbokskontot inte ingå i en gruppering av uppskjutna skatteskulder, utan helheten ska redovisas enligt skatteskuld eller på huvudbokskontonivå.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Uppskjutna skatter som inte ingår i det totala uppskjutna skattejusteringsbelopp som avses i 6 § ska inte ingå i en gruppering av uppskjutna skatteskulder.

Om huvudbokskontot eller en gruppering av uppskjutna skatteskulder där huvudbokskontot ingår innehåller en uppskjuten skatteskuld som enskilt betraktad är en sådan uppskjuten skatteskuld som avses i 14 §, tillämpas redovisning enligt 13 § på huvudbokskontot eller grupperingen.

13 b §

Förfarande för uppskjutna skatteskulder som redovisas enligt grupp eller huvudbokskonto

Vid redovisning av uppskjutna skatteskulder enligt huvudbokskonto eller i en gruppering av uppskjutna skatteskulder ska koncernenheten behandla det icke-godtagbara upplupna belopp som avses i 4 mom. som en justering enligt 13 §.

Vid bedömningen av om en uppskjuten skatteskuld som ingår i ett sådant huvudbokskonto eller i en sådan gruppering av uppskjutna skatteskulder som redovisas har betalats inom den tid som avses i 13 § eller om skatteskulden ska behandlas som ett icke-godtagbart upplupet belopp, kan koncernenheten anta att den äldsta skatteskulden har betalats först (*FIFO-principen*), om följande villkor uppfylls:

- 1) den uppskjutna skatteskulden bestäms på basis av ett enda huvudbokskonto,
- 2) den uppskjutna skatteskulden bestäms i förhållande till en gruppering av uppskjutna skatteskulder som enbart består av uppskjutna skatteskulder som bestäms i förhållande till huvudbokskonton vars skatteskulder blir betalda inom högst två år från varandra (liknande betalningstid), eller
- 3) om skatteskulderna inte har en sådan liknande betalningstid som avses i 2 punkten, men koncernenheten annars kan visa att tillämpande av FIFO-principen leder till att uppskjutna skatteskulder som är äldre än fem år behandlas i enlighet med 13 §.

Om koncernenheten inte tillämpar FIFO-principen på uppföljningen av en gruppering av uppskjutna skatteskulder, ska den anta att den senaste bokförda uppskjutna skatteskulden har återförts först (*LIFO-principen*).

Vid tillämpningen av denna paragraf avses med

- 1) *räkenskapsperiod som prövas* den räkenskapsperiod för vilken den uppskjutna skatteskulden har bokförts,
- 2) *prövoperiod* den femårsperiod som följer på den räkenskapsperiod som prövas,
- 3) *obetalt upplupet belopp* upplupna uppskjutna skatteskulder vid utgången av prövoperioden, från och med det övergångsår som avses i 9 kap. 1 §, och
- 4) *icke-godtagbart upplupet belopp* ett upplupet belopp som är obetalt vid utgången av prövoperioden och som överstiger det godtagbara maximibeloppet för samma gruppering av uppskjutna skatteskulder.

Vid tillämpning av FIFO-principen är det godtagbara maximibeloppet ett belopp som motsvarar ökningen av den obetalda uppskjutna skatteskuldens upplupna nettobelopp för varje räkenskapsperiod under en prövoperiod då det upplupna nettobeloppet ökade.

Vid tillämpning av LIFO-principen är det godtagbara maximibeloppet det belopp som är nettobeloppet av de uppskjutna skatteskuldernas upplupna belopp och återföringar under prövoperioden, eller noll om nettot av de upplupna beloppen och återföringarna under prövoperioden är negativt.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

13 c §

Kortfristiga uppskjutna skatteskulder

Om koncernenheten visar att alla uppskjutna skatteskulder som hänför sig till ett huvudbokskonto eller en gruppering av uppskjutna skatteskulderna blir betalda inom den tid som avses i 13 §, behöver koncernenheten inte tillämpa sådan redovisning som avses i 13–13 b § på kontot eller grupperingen.

Behandlingen enligt 1 mom. kan också tillämpas på en gruppering av uppskjutna skatteskulder som utöver sådana uppskjutna skatteskulder som avses i 1 mom. innehåller uppskjutna skattefordringar.

Fördelning av medräknade skatter i särskilda fall

17 §

Fördelning av skatter till skattetransparenta enheter

Denna paragraf tillämpas också på sådan skatt som tas ut på bassamfundsinkomst och som i enlighet med 18 § har fördelats till skattetransparenta enheter.

18 §

Fördelning av skatter till bassamfund, hybridenheter och omvända hybridenheter

En koncernenhet som är en hybridenhet eller en omvänd hybridenhet tilldelas eventuella medräknade skatter som ingår i en ingående ägarenhets räkenskaper och som hänför sig till hybridenhets eller den omvända hybridenhets justerade vinst.

19 a §

Metod som tillämpas vid fördelning av medräknade skatter under räkenskapsperioden

Vid tillämpningen av 16–19 § fördelas de medräknade skatterna under räkenskapsperioden enligt den metod som beskrivs i 2–5 mom., om huvudenheten eller den ingående ägarenheten är belägen i en jurisdiktion vars system för skattetillgodohavande tillåter avräkning av skatter som betalats för utlandsinkomster från skatt som betalats på inkomst som inte är av samma slag.

I det första skedet fastställs beloppet av huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens utlandsinkomster.

I det andra skedet beräknas utgående från utlandsinkomsterna de medräknade skatter som uppkommit i huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens jurisdiktion och som ska fördelas med stöd av 16–19 §. Beloppet av de medräknade skatter som ska fördelas fås genom att från det sammanlagda beloppet av de inhemska skatter som grundar sig på den beskattningsbara

Betänkande FiUB 3/2026 rd

inkomsten i huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens jurisdiktion dra av beloppet av de skatter som hänför sig till huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens inhemska inkomster.

I det tredje skedet fastställs en fördelningsnyckel för varje koncernenhet enligt 16–18 §, vinstutdelande enhet enligt 19 § och huvudenhet enligt följande:

1) en koncernenhets fördelningsnyckel beräknas genom att koncernenhets beskattningsbara inkomst multipliceras med den skattesats som tillämpas i huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens jurisdiktion, minskad med de skatter som ska avräknas från koncernenhets inkomst,

2) en vinstutdelande enhets fördelningsnyckel beräknas genom att beloppet av den beskattningsbara inkomst som vinstutdelningen ger upphov till multipliceras med den skattesats som tillämpas i den ingående ägarenhetens jurisdiktion, minskad med de skatter till följd av vinstutdelningen som ska avräknas, och

3) en huvudenhets eller ingående ägarenhets fördelningsnyckel beräknas genom att beloppet av övriga beskattningsbara utlandsinkomster multipliceras med den skattesats som tillämpas i huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens jurisdiktion, minskad med de skatter som ska avräknas från nettoinkomsterna från utlandet.

I det fjärde skedet beräknas de skatter som fördelas till respektive koncernenhet, huvudenhet och vinstutdelande enhet genom att summan av de medräknade skatter som ska fördelas multipliceras med enhetens fördelningsnyckel dividerad med summan av alla fördelningsnycklar.

19 b §

Metod som tillämpas vid fördelning av uppskjutna medräknade skatter

Vid tillämpningen av 16–19 § fördelas de uppskjutna medräknade skatterna enligt den metod som beskrivs i 2–6 mom.

I det första skedet fastställs de uppskjutna skatter som ingår i huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens bokföring för varje koncernenhet som avses i 16–19 §. På basis av de intäkter som fördelats till koncernenheten delas de uppskjutna skatterna in i tre kategorier, varav den tredje tillämpas endast på sådana bassamfund och hybridenheter som avses i 18 §. Intäkterna kategoriseras enligt följande:

- 1) intäkter som inte är justerade intäkter,
- 2) justerade intäkter som inte är passiva intäkter och
- 3) justerade intäkter som är passiva intäkter.

I det andra skedet beräknas, innan tillgodohavandena av de utländska skatterna beaktas, andelen av den uppskjutna skatt som hänför sig till koncernenhets intäkter, indelade i kategorier i enlighet med 2 mom. 1–3 punkten, som uppstått i dess jurisdiktion och som ingår i bokföringen för en huvudenhet eller ingående ägarenhet som avses i 16–19 §. Dessutom beräknas de avräkningsbara utländska skatter som hänför sig till de uppskjutna skatterna och de fördelas på motsvarande sätt enligt 2 mom. 1–3 punkten.

I det tredje skedet fördelas till koncernenheten den uppskjutna skatt som hänför sig till i 2 mom. 1 punkten avsedda andra intäkter än justerade intäkter, minskad med de avräkningsbara utländska skatter som hänför sig till samma intäkter. Uppskjutna skatter som fördelas till koncernenheten beaktas inte i koncernenhets, den ingående ägarenhetens eller huvudenhetens totala uppskjutna skattejusteringsbelopp enligt 4 kap. 6 §.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

I det fjärde skedet fördelas den uppskjutna skatt som hänför sig till koncernenhetens i 2 mom. 2 punkten avsedda justerade intäkter och som fås genom att från den uppskjutna skatten dra av de avräkningsbara utländska skatter som hänför sig till intäkterna. Det uppskjutna skattebelopp som ska fördelas till koncernenheten fås genom att förändringen under räkenskapsperioden i fråga om den uppskjutna skatteskuld eller skattefordran som beräknats enligt minimiskattesatsen dras av från beloppet av avräkningsbara utländska skatter eller från de avräknade utländska skatterna.

I det femte skedet fastställs beloppet av den uppskjutna skatt som fördelas till bassamfund och hybridenheter och som hänför sig till i 2 mom. 3 punkten avsedda justerade passiva intäkter med beaktande av 18 § 3 mom. Till den del fördelningen inte kan göras beaktas de återstående medräknade uppskjutna skatterna för passiva intäkter med stöd av 18 § 4 mom. i den ingående ägarenhetens medräknade och justerade skatter.

Koncernen får göra ett val som gäller jurisdiktionen i fem år, och under den tid valet är i kraft låter koncernen bli att fördela uppskjutna skatter i situationer enligt 16–19 §. Valet gäller huvudenhetens eller den ingående ägarenhetens jurisdiktion, i vars bokföring de skatter som fördelas ingår. Detta val är ett i 8 kap. 11 § avsett val som gäller i fem år.

6 kap.

Särskilda bestämmelser om omstrukturering av bolag och holdingstrukturer

Enheter som ansluter sig till och lämnar en koncern

7 a §

Tidsmässig räckvidd för bestämmelserna om att ansluta sig till och lämna en koncern

Bestämmelserna i 3–7 § tillämpas på överföringar som har genomförts under det övergångsår som avses i 9 kap. 1 § eller därefter, med undantag för 3 § 3 mom. som också tillämpas på tidigare överföringar.

11 a §

Tidsmässig räckvidd för bestämmelserna om överföring av tillgångar och skulder

Bestämmelserna i 8–11 § tillämpas på överföringar som har genomförts under det övergångsår som avses i 9 kap. 1 § eller därefter.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

8 kap.

Bestämmelser om förfarandet

Val som görs i samband med deklaration med information om tilläggsskatt

11 §

Val som gäller i fem år

Om ett val enligt denna lag har gjorts för fem år, gäller valet under fem räkenskapsperioder från och med den räkenskapsperiod då valet görs. Efter det att perioden har löpt ut kan valet återkallas. Valen görs i deklarationen med information om tilläggsskatt.

— — — — —

12 §

Val som gäller i ett år

Om ett val enligt denna lag har gjorts för ett år, gäller valet under en räkenskapsperiod. Valen görs i deklarationen med information om tilläggsskatt.

31 §

Kringgående av tilläggsskatt eller skattskyldighet

Om en koncern som avses i 1 kap. 2 § har vidtagit ett arrangemang eller en åtgärd som strider mot lagens mål eller syfte och som uppenbart syftar till att undvika tillämpningen av lagen på koncernen, att minska tilläggsskatten eller att helt undvika tilläggsskatten, ska denna lag tillämpas som om åtgärden inte hade vidtagits. Samma förfarande tillämpas också i situationer där ett arrangemang eller en åtgärd som strider mot lagens mål eller syfte har vidtagits för att förutsättningarna för tillämpning av sådana val eller safe harbour-regler som nämns i lagen ska uppfyllas.

Vid bedömning av om det är fråga om ett sådant arrangemang eller en sådan åtgärd som avses i 1 mom. ska också arrangemangets eller åtgärdens företagsekonomiska värde eller grund, som är oberoende av tilläggsskattens belopp eller ställningen som skattskyldig, beaktas. Vid bedömningen beaktas som exempel på arrangemang och åtgärder som strider mot lagens mål eller syfte de beskrivningar och exempel som OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk har publicerat i kommentaren till modellskattereglerna för minimibeskattnings.

Innan 1 mom. tillämpas ska den skattskyldige ges möjlighet att visa att det inte har varit fråga om ett sådant arrangemang eller en sådan åtgärd som avses i 1 mom.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

32 §

Förhandsavgörande

Skatteförvaltningen kan på skriftlig ansökan av en enhet som hör till en koncern som avses i 1 kap. 6 § eller av en koncernenhet som avses i 1 kap. 5 § 2 punkten meddela förhandsavgörande om tillämpningen av denna lag när det är fråga om beloppet av den tilläggsskatt som ska betalas i Finland, beräkningen av skattesatsen för en i Finland belägen koncernenhet eller enhet som avses i 6 kap. 12 §, ställningen som en koncernenhet som avses i 1 kap. 5 §, som en enhet som avses i 6 kap. 12 § eller som en undantagen enhet som avses i 1 kap. 3 § i fråga om en enhet belägen i Finland eller ett fast driftställe beläget i Finland eller ett utländskt fast driftställe för en huvudenhet belägen i Finland, eller enhetens eller det fasta driftställets läge i Finland. En enhet som är belägen i Finland kan också söka ett förhandsavgörande om sin ställning som koncernens yttersta moderenhet enligt 1 kap. 19 §, om sin skyldighet att tillämpa 1 kap. 9 § 4 punkten samt om koncernens ställning som en koncern enligt 1 kap. 2 §.

Förhandsavgörandet meddelas för viss tid. Det meddelas dock högst för den räkenskapsperiod som utgår senast under det kalenderår som följer på meddelandet av förhandsavgörandet. Ett förhandsavgörande meddelas inte om ärendet har avgjorts i Finland genom ett lagakraftvunnet beslut.

I ansökan ska den fråga individualiseras i vilken förhandsavgörande söks och ska den utredning som behövs för avgörande av ärendet läggas fram. Sökanden ska i sin ansökan också framföra sin åsikt om de skatteregler som ärendet gäller samt sin motiverade åsikt om det rätta avgörandet i ärendet.

Sökanden ska tillsammans med sin ansökan lämna en utredning på samma språk som ansökan om sådana eventuella förhandsställningstaganden eller domar från en annan jurisdiktion som hänför sig till samma ärende. Utredningen ska innehålla uppgifter om vem som meddelat avgörandet, om vem som fått avgörandet, om tidpunkten för avgörandet och om avgörandets laga kraft. Därtill ska ett sammandrag av innehållet i avgörandet lämnas. Om sökanden försummar denna utredningsskyldighet är ett eventuellt förhandsavgörande som meddelas i ärendet ogiltigt.

Ansökan ska göras före utgången av den tid inom vilken det har bestämts att en deklaration med information om tilläggsskatt ska lämnas in för den räkenskapsperiod för vilken avgörandet söks.

Skatteförvaltningen är skyldig att på yrkande av sökanden iaktta ett lagakraftvunnet förhandsavgörande.

33 §

Sökande av ändring i ett förhandsavgörande

Sökanden och Enheten för bevakning av skattetagarnas rätt får överklaga Skatteförvaltningens förhandsavgörande hos förvaltningsdomstolen. Besvären anföras hos den förvaltningsdomstol till vars domkrets den skattskyldiges hemkommun hörde när beslutet fattades. Om ingen förvaltningsdomstol är behörig att behandla besvären, söks ändring hos Helsingfors förvaltningsdomstol. Vid överklagandet iakttas 69 § i lagen om beskattningsförfarande (1558/1995). Vid sökande av ändring hos förvaltningsdomstolen räknas besvärstiden för Enheten för

Betänkande FiUB 3/2026 rd

bevakning av skattetagarnas rätt från det att beslutet fattades. Vid sökande av ändring i förvaltningsdomstol tillämpas i övrigt lagen om rättegång i förvaltningsärenden (808/2019).

Ett ärende som gäller förhandsavgörande ska behandlas skyndsamt hos Skatteförvaltningen och förvaltningsdomstolen.

Ett beslut av Skatteförvaltningen om att inte meddela förhandsavgörande får inte överklagas genom besvär.

9 kap.

Särskilda bestämmelser

1 §

Skattebehandling av uppskjutna skattefordringar, uppskjutna skatteskulder och överförda tillgångar vid övergång

I denna paragraf avses med övergångsår för en jurisdiktion den första räkenskapsperiod under vilken en koncern omfattas av denna lags tillämpningsområde med avseende på den jurisdiktionen. Om den i 10 kap. 5 § avsedda safe harbour-regel under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen tillämpas på koncernen med avseende på jurisdiktionen, avses med övergångsår dock den första räkenskapsperioden efter att tillämpningen av denna safe harbour-regel har upphört.

Uppskjutna skattefordringar som härrör från poster som undantas från beräkningen av justerad vinst eller förlust i enlighet med 3 kap. ska undantas från den beräkning som avses i 2 mom. när sådana uppskjutna skattefordringar uppkommer i en transaktion eller ett arrangemang som har ägt eller äger rum efter den 30 november 2021.

Med avvikelse från 7 mom. kan en förvärvande enhet beakta den uppskjutna skattefordran upp till det belopp som den avyttrande enheten betalade i skatt eller till det belopp som skulle ha beaktats i beloppet av de i 2 mom. avsedda uppskjutna skatterna, men som återfördes eller aldrig uppstod i den avyttrande enheten på grund av att vinsten från avyttringen beskattades som en del av den avyttrande enhetens beskattningsbara inkomst. Beloppet av den uppskjutna skattefordran är dock högst skillnaden mellan värdet av den förvärvande enhetens tillgångar enligt den nationella skattelagstiftningen och deras redovisade värde enligt minimiskattebestämmelserna multiplicerad med minimiskattesatsen. Detta moment tillämpas inte på sådana uppskjutna skattefordringar som avses i 1 a § 1 mom. 1–3 punkten.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

1 a §

Uppskjutna skatter vid övergång som uppkommit till följd av vissa fördelar som den offentliga förvaltningen inom jurisdiktionen tillhandahåller

Som sådana uppskjutna skattefordringar som avses i 1 § 6 mom. och som ska undantas från den beräkning som avses i 2 mom. i den paragrafen betraktas också följande:

1) uppskjutna skattefordringar som uppkommit till följd av ett arrangemang som ingåtts med den offentliga förvaltningen den 30 november 2021 eller därefter och som ger den skattskyldige en särskild rätt till ett skattetillgodohavande eller någon annan skattelättnad som inte skulle uppkomma oberoende av arrangemanget,

2) uppskjutna skattefordringar som uppkommit till följd av ett val som koncernenheten gjort eller ändrat efter den 30 november 2021 och som retroaktivt ändrar behandlingen av en transaktion vid fastställandet av den beskattningsbara inkomsten under ett skatteår för vilket skattemyndigheten redan har verkställt beskattningen eller för vilket skattedeklarationen redan har returnerats,

3) uppskjutna skattefordringar som uppkommit till följd av skillnaden mellan en tillgångs eller skulds skattemässiga värde och redovisade värde, om det skattemässiga värdet har uppkommit på basis av en samfundsskatt som har införts i jurisdiktionen efter den 30 november 2021 men före övergångsåret och det inte tidigare har funnits samfundsskatt i jurisdiktionen, och

4) uppskjutna skattefordringar till den del de beror på förluster som uppkommit mer än fem räkenskapsperioder innan en ny samfundsskatt infördes i en jurisdiktion som inte hade någon samfundsskatt.

Vid den beräkning som avses i 1 § 2 mom. beaktas inte heller en uppskjuten skatteskuld som beror på en situation som avses i 1 a § 1 mom. 3 punkten.

1 b §

Uppskovsperiod som tillämpas på vissa uppskjutna skatter vid övergång

Med avvikelse från vad som i 1 § 6 mom. föreskrivs om beaktande vid beräkningen får uppskjutna skatter som avses i 1 a § dock delvis beaktas enligt följande:

1) uppskjutna skattekostnader som hänför sig till återföring av uppskjutna skattefordringar som avses i 1 a § 1 mom. 1 eller 2 punkten under räkenskapsperioder som har börjat den 1 januari 2024 eller därefter och före den 1 januari 2026, men som slutar senast den 30 juni 2027, får beaktas till ett belopp som motsvarar sammanlagt 20 procent av det ursprungligen redovisade beloppet av varje uppskjuten skattefordran, när fordran har beaktats antingen enligt minimiskattesatsen eller enligt den tillämpliga nationella skattesatsen, beroende på vilken av dessa som är lägre,

2) uppskjutna skattekostnader som hänför sig till återföring av uppskjutna skattefordringar som avses i 1 a § 1 mom. 3 punkten under räkenskapsperioder som har börjat den 1 januari 2025 eller därefter och före den 1 januari 2027, men som slutar senast den 30 juni 2028, får beaktas till ett belopp som motsvarar sammanlagt 20 procent av det ursprungligen redovisade beloppet av varje uppskjuten skattefordran, när fordran har beaktats antingen enligt minimiskattesatsen eller enligt den tillämpliga nationella skattesatsen, beroende på vilken av dessa som är lägre.

Delvist beaktande enligt denna paragraf tillämpas dock inte om den uppskjutna skattefordran hänför sig till någon av följande situationer:

Betänkande FiUB 3/2026 rd

- 1) det är fråga om ett sådant arrangemang med den offentliga förvaltningen som avses i 1 a § 1 mom. 1 punkten som har ingåtts eller ändrats efter den 18 november 2024,
- 2) det är fråga om ett sådant val som avses i 1 a § 1 mom. 2 punkten som har gjorts eller ändrats efter den 18 november 2024, eller
- 3) det är fråga om en sådan skillnad som avses i 1 a § 1 mom. 3 punkten som grundar sig på samfundsskatt som har införts efter den 18 november 2024.

2 §

Övergångsbestämmelse för multinationella koncerner som är i den inledande fasen av sin internationella verksamhet och för storskaliga nationella koncerner

— — — — —
I fråga om den nationella tilläggsskatten i Finland är en förutsättning för tillämpning av 1 mom. att den finska koncernenhetens andel inte direkt eller indirekt innehas av en moderenhet som tillämpar en kvalificerad regel om inkomstinkludering.

3 §

Förlängning av övergångsåret för deklarationsskyldigheten

Trots vad som föreskrivs i 8 kap. 10 § ska deklarationen med information om tilläggsskatt, anmälan om den som lämnar deklaration med information om tilläggsskatt och deklarationen om tilläggsskatt lämnas till Skatteförvaltningen senast 18 månader efter den sista dagen under den rapporteringsperiod som är det första övergångsåret enligt 1 § eller det första året då den safe harbour-regel under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen tillämpas på koncernen.

12 §

Safe harbour-regel om parallellsystem

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden enligt regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter på vilka safe harbour-regeln om parallellsystem tillämpas. Safe harbour-regeln om parallellsystem kan tillämpas på koncernenheter, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat parallellsystem.

Om förutsättningarna för tillämpning av safe harbour-regeln i 1 mom. uppfylls ska tilläggsskatten för jurisdiktionen enligt regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning anses vara noll också till den del den gäller koncernenhetens andel i ett samföretag eller ett samföretags dotterbolag.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

13 §

Safe harbour-regel om den yttersta moderenheten

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för den yttersta moderenhetens jurisdiktion för räkenskapsperioden enligt regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen för en yttersta moderenhet på vilken safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten tillämpas. Safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten kan under räkenskapsperioden tillämpas på en multinationell koncern, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat system som gäller den yttersta moderenheten.

14 §

Safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer, ska av tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden den andel anses vara noll som motsvarar det medräknade beloppet av räkenskapsperiodens kvalificerade skatteincitament.

Den i 1 mom. avsedda andel av tilläggsskatten som ska anses vara noll är den differens som fås genom att det belopp av tilläggsskatten för jurisdiktionen som följer av behandlingen av kvalificerade skatteincitament i enlighet med 15 § dras av från det tilläggsskattebelopp som skulle ha beräknats för jurisdiktionen om valet inte hade gjorts.

I samband med denna safe harbour-regel avses med *kvalificerade skatteincitament*

1) allmänt tillgängliga skatteincitament som minskar beloppet av de medräknade skatterna för räkenskapsperioden eller för kommande räkenskapsperioder och som beräknas på basis av de kostnader som uppkommit eller mängden materiella tillgångar som producerats i jurisdiktionen, och

2) kvalificerade skattetillgodohavanden och marknadsmässigt överlåtbara skattetillgodohavanden som uppfyller villkoren i 1 punkten, om den koncernenhet som lämnar deklaration har gjort ett i 8 kap. 12 § avsett val som gäller i ett år för att behandla skattetillgodohavandet, eller en del av det, som ett kvalificerat skatteincitament.

Som i 3 mom. 1 punkten avsedda skatteincitament som beräknas på basis av kostnader betraktas dock inte incitament där värdet på skatteförmånen överstiger de upplupna kostnaderna.

Som skatteincitament enligt 3 mom. betraktas inte skatteincitament som baserar sig endast på kostnader för förvärv av sådan intäkt som har undantagits från beräkningen av den justerade vinsten eller förlusten enligt 3 kap.

Till den del som ett kvalificerat skattetillgodohavande eller ett marknadsmässigt överlåtbart skattetillgodohavande omfattas av ett val enligt 3 mom. 2 punkten behandlas det inte som intäkt enligt 3 kap. 6 §. Om ett skattetillgodohavande som omfattas av valet har varit skattepliktig inkomst, dras den skatt som hänför sig till denna inkomst av från koncernenhetens medräknade skatter för räkenskapsperioden i enlighet med 4 kap. 4 § 1 punkten.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

15 §

Beräkning av safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament

Vid tillämpning av den safe harbour-regel som avses i 14 § läggs till de medräknade och justerade skatterna för räkenskapsperioden för koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen antingen beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden eller beloppet enligt substansbegränsningen, beroende på vilket belopp som är lägre.

Som beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden betraktas

1) minskning av medräknade skatter för räkenskapsperioden till följd av användning av ett skattetillgodohavande,

2) beloppet av ett avdrag som överstiger kostnaderna eller ett annat extra avdrag som yrkats för räkenskapsperioden multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten, eller

3) beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten eller, om en skattesats som är lägre än den regelmässiga skattesatsen blir tillämplig, beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med differensen mellan den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten och den sänkta skattesatsen.

Substansbegränsningen är

1) 5,5 procent av beloppet av de berättigade personalkostnaderna eller av det belopp av avskrivningarna för berättigade materiella tillgångar som ingår i den justerade vinsten eller förlusten för räkenskapsperioden, beroende på vilket belopp som är högre, eller

2) om den koncernenhet som lämnar deklaration gör ett i 8 kap. 12 § avsett val om detta som gäller i fem år, 1 procent av den redovisade anskaffningskostnaden för berättigade materiella tillgångar för räkenskapsperioden, dock så att markområden och andra tillgångar som inte får avskrivas inte ingår i beräkningen.

Med berättigade personalkostnader och berättigade materiella tillgångar avses i samband med denna safe harbour-regel det som föreskrivs om avdrag för substansbelopp i 5 kap. Med avvikelse från 5 kap. 7 § 3 mom. betraktas dock som berättigade personalkostnader i samband med denna safe harbour-regel också personalkostnader som kapitaliserats och inkluderats i det redovisade värdet av materiella tillgångar.

Om den koncernenhet som lämnar deklaration återkallar ett val som avses i 3 mom. 2 punkten undantas avskrivningen för berättigade materiella tillgångar vid tillämpning av 3 mom. 1 punkten, om anskaffningskostnaden för tillgångarna var en del av beloppet enligt substansbegränsningen under en tidigare räkenskapsperiod då safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament tillämpades.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

10 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

6 §

Definitioner som hänför sig till safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen

Med *förenklade medräknade skatter* avses koncernens inkomstskatteskostnad i jurisdiktionen enligt en kvalificerad redovisning minskad med skatter som inte är medräknade skatter samt skatter som är hänförliga till en osäker skattemässig behandling av transaktioner och till sådana uppskjutna skattefordringar som avses i 9 kap. 1 a § 1 mom. 1–3 punkten eller sådana uppskjutna skatteskulder som avses i 2 mom. i den paragrafen till den del som de ovannämnda inte beaktas med stöd av 9 kap. 1 b §. En skatteskostnad som hänför sig till ett fast driftställes inkomst i den jurisdiktion där driftstället är beläget beaktas enbart i den jurisdiktionen.

Med *övergångsperiod* avses alla räkenskapsperioder som börjar senast den 31 december 2027 och slutar senast den 30 juni 2029.

Med *skattesatsen under övergångsperioden* avses

3) 17 procent för räkenskapsperioder som inleds 2026 och 2027.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagen tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2024 och därefter, med undantag för 8 kap. 31 §, som tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2027 och därefter, och 9 kap. 12—15 §, som tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 och därefter.

Bestämmelserna i 10 kap. 6 § 4 mom. och 5 mom. 3 punkten tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 eller därefter. Före ikraftträdandet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet av denna lag.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Helsingfors 3.3.2026

I den avgörande behandlingen deltog

vice ordförande Saara Hyrkkö gröna
medlem Otto Andersson sv
medlem Markku Eestilä saml
medlem Janne Heikkinen saml
medlem Timo Heinonen saml
medlem Marko Kilpi saml
medlem Jari Koskela saf
medlem Suna Kymäläinen sd
medlem Aki Lindén sd
medlem Minna Reijonen saf
medlem Jari Ronkainen saf
medlem Joona Räsänen sd
medlem Sari Sarkomaa saml (delvis)
medlem Sami Savio saf
medlem Ville Valkonen saml
medlem Pia Viitanen sd
ersättare Jessi Jokelainen vänst
ersättare Eeva Kalli cent
ersättare Mikko Lundén saf
ersättare Saku Nikkanen sd
ersättare Peter Östman kd (delvis).

Sekreterare var

utskottsråd Tarja Järvinen.

Betänkande FiUB 3/2026 rd

Reservation

Reservation vänst, gröna.

Motivering

I proposition RP 196/2025 rd föreslås det att lagen om minimiskatt för stora koncerner ändras så att i den beaktas de tillämpningsanvisningar om minimiskatt som utarbetades 2024 och 2025 inom ramen för OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk. Propositionen syftar dessutom till att möjliggöra Skatteförvaltningens förfarande för förhandsavgörande i vissa situationer inom lagens tillämpningsområde samt att foga en allmän bestämmelse om kringgående av skatt i fråga om minimiskatten till den nationella lagstiftningen.

Syftet med regeringens proposition RP 6/2026 rd är att komplettera regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd) så att bestämmelser om en safe harbour-regel om parallellsystem, en safe harbour-regel om den yttersta moderenheten och en safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament fogas till lagen om minimiskatt för stora koncerner. Förslagen grundar sig på artikel 32 i minimiskattedirektivet, som gäller safe harbour-regler, och på det så kallade parallellmodellpaketet som OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk publicerade i januari 2026.

I proposition RP 196/2025 rd föreslår regeringen att minimiskattelagen kompletteras med en ny bestämmelse om kringgående av skatt. Vänsterförbundet understöder tillägget av en separat bestämmelse om kringgående av skatt i fråga om minimiskatt. Till denna del instämmer vi i utskottets betänkande, även utskottet anser det motiverat att inkludera bestämmelser om kringgående av skatt i minimiskattelagen.

De safe harbour-regler som ingår i parallellmodellpaketet är dock på många sätt mer problematiska. Det parallellmodellpaket som genomförs genom proposition RP 6/2026 rd innehåller bland annat en ny safe harbour-regel som befriar amerikanska företag från centrala bestämmelser om minimiskatt. Därför kan amerikanska företag även i fortsättningen skaffa sig skattefördelar genom vinstöverföring, vilket ger dem en omotiverad konkurrensfördel. Samtidigt försvagas skatteparadisens incitament att införa bestämmelser om minimiskatt eller ändra skattepolitik som innebär skadlig skattekonkurrens. Detta kan alltså anses strida mot målen för hela lagstiftningen om minimiskatt.

Det finns en betydande risk för att befriandet av amerikanska företag från de centrala minimiskattereglerna ytterligare ökar företags intresse för att flytta koncernernas moderbolag till Förenta staterna. Som Finnwatch betonar i sitt utlåtande bör Finland för att skydda skattebasen bedöma vilka ändringsbehov dessa ändringar i bestämmelserna om minimiskatt medför i den nationella skattelagstiftningen.

I propositionen konstateras det att EU:s minimiskattedirektiv förutsätter att medlemsländerna inför nya safe harbour-regler och att det inte finns något nationellt handlingsutrymme. Också Europeiska kommissionen har ansett att de nya safe harbour-reglerna blir en del av direktivet på grund av artikel 32 i direktivet trots att man inte har kommit överens om dem innan direktivet

Betänkande FiUB 3/2026 rd
Reservation

trädde i kraft. Detta väcker frågor om överföringen av lagstiftningsbehörigheten från de nationella parlamenten och EU till OECD.

Som Finnwatch påpekat: om medlemsländerna anses vara skyldiga att uppdatera sin lagstiftning utifrån de ändringar som förhandlats fram på tjänstemannanivå inom OECD, kan det anses inskränka riksdagens lagstiftningsbehörighet och stå i strid med normala lagstiftningsprocesser för representativ demokrati. Detta är särskilt problematiskt, eftersom det inte är fråga endast om en liten finjustering av regleringen utan om nya bestämmelser som väsentligt ändrar hela minimiskattehelheten. Det är mycket svårt att anse detta ligga i EU:s eller Finlands intresse.

Förslag

Vi föreslår

att riksdagen godkänner två uttalanden. (Reservationens förslag till uttalanden)

Reservationens förslag till uttalanden

- 1. Riksdagen förutsätter att statsrådet i sin EU-påverkan strävar efter att säkerställa att riksdagens och EU:s lagstiftningsbehörighet inte inskränks genom tolkningar av minimiskattedirektivet som gynnar OECD.*
- 2. Riksdagen förutsätter att statsrådet för att skydda Finlands skattebas bedömer vilka ändringsbehov ändringarna i bestämmelserna om minimiskatt medför i den nationella skattelagstiftningen.*

Helsingfors 3.3.2026

Jessi Jokelainen vänst
Saara Hyrkkö gröna